

az állatokat, vezetem a háztartásom, elindulok a munkába. Kakasok szirénáznak. Kuttyák dudálnak rám, valaki szemetet éget. Az öregasszony szeméből kilóg egy darabka föld, tyúkok kapirgálnak az ember-piszokban. Hajléktalan hajol át a vállam felett, kinéz, *ott jön mögötted*, mondja. *Vissza ne fordulj.*

Toroczky András

Kételey

„At eighteen our convictions are
hills from which we look; at forty-five
they are caves in which we hide.”
[F. Scott Fitzgerald]

Fél évvel azután, hogy meghalt anya,
bementem a Casinóba, ami terménybolt lett azóta.
Ott volt egy srác, A-nak hívom. Szőke, lágy beszédű,
előtte tequila. Valamiért mellé ültem, és beszélni kezdett
anyáról. Azt hiszem, akkor már nyár volt.
Fél évvel azután, hogy anya szervezete
összeomlott a ráktól. Nem tudom, tényleg nyár volt-e,
azt tudom, hogy télen temettük anyát.
A rendes fejfája még nem készült el.
Anya általános iskolában tanított.
A régi tanítványa volt A, aki fél évvel
anya halála után mellettem ült,
mint egy iskolai padban.

Most, fél évvel azután, hogy anya
a nyíregyházi kórházban
összeesett, A beszélni kezdett hozzám.
Talán már akkor hullámzott a nyelve.
Arról beszélt A, hogy mennyire sajnálja.
Sajnálja, hogy négyest kapott. Pedig ő mindent tudott.

Sajnálja, hogy anya négyest adott neki, aki mindent tudott.
Ő ötöst érdemelt volna igazából kémiaiából,
mondta, és ivott a poharából. Fontos volt A-nak a kémia ezek szerint.
Vagy biológiából érdemelt volna ötöst? Mindkettő lehet.

Azért A sem tudott mindent.
Saját betegségéről például nem tudott,

attól csak rémálmaiban félhetett. Szkleró.
Szklerónak becézi olykor, mint ahogy
a kemoterápiát kemónak szokás?

A-nak hullámzott a nyelve tényleg?
Vagy csak én látom most magam előtt így,
mert hallottam egy Duna-parti étteremben
egy másik SM-esről, egy tanárról,
ő matematika–fizika szakos volt, fél éve nem beszél,
talán nem is fog soha. Még él.
A rohamos fogyását gyúrók, sportolók által használt
proteínporokkal fogták meg, viszont egy ideje
csak írásban kommunikál. Már úgy sem nagyon.
Idő telik el, több idő, mint normálisan,
mire megérti a kérdéseket.
Például, hogy hogy van.
A folyamat visszafordíthatatlan.

Azt mesélik, mikor fegyelmezni akart egy gyereket,
aki rosszkodott, nem jutott eszébe a jó szó,
ez volt az első jel, aztán jöttek a vizsgálatok, vélemények,
legyintések, találgatások, tévedések. Végül ebből
a nyelvhullámzásból jött a szklerózisgyanú.
Az az orvos megjósolta az egész lefolyását.
Most pontról pontra haladnak a dolgok
a jóslat kijelölte mederben.

Talán elalszik, mondta a doki.
De ebben nem biztos.
Lehet, megfullad. Ki tudja.
Ne csináljunk belőle szobanövényt,
kéri a hozzátartozókat.

Merthogy orvosként ismer trükköket,
a húst sokáig életben lehet tartani,
az ember nem is gondolná, milyen sokáig.
Meg akartam kérdezni az egykori igazgató lányától,
aki mindezeket mesélte, hogy akkor mégis
hogyan lesz vége, ha nem magától,
de megérkezett a bőségtálunk,
és a következő percben már jóízűen rágtunk.

Ettől a nyelvhullámzástól szinte
érezem az orromban a vizes haja illatát.
Talán épp biciklizett, amikor először észlelt

valami furcsát magán. Vagy szeretkezett.
Nem tudom. Nem tudott, nem tudhatott
ő sem mindent. Csak sejtette az agya legmélyén,
valahol hátul, vagy elől éppenséggel.
Közepes voltam biológiából és kémiából.

Együtt él most a barátjával egy kisvárosban,
én Budapesten gépelek róla egy verset.
Remélem, nem haragszik. Én nem haragszom.
Senki ne haragudjon. Elképzelem őt, remélem, jól van.

Vajon mit csinál legszívesebben, hol van?
Talán szereti még a tequilát,
vagy amit akkor ivott,
nem tudom a kedvenc italát,
nem ismerem, mit szeret enni, hova jár, mit csinál.
Szeret bulizni, úszni? Tud még úszni?
(Ha tudott valaha egyáltalán.)
Mennyit nevet? [Régebben folyton nevetett,
így emlékszem rá, de ez megtévesztő is lehet,
mert régebben mind folyton neveltünk.]

Ha olvasod ezeket az érzéketlen sorokat, A, a meghalt anyáról,
a rákról, a jóról és a jelesről, a múlttól és a mártól,
mindarról, amire annyira vágytál egykor,
ami talán járt is volna neked, csak
szerencséd nem volt elég,
szóval csak azt szeretném, hogy tudd,
őszintén sajnálom a döntést. Tényleg. Sajnálom a négyest.
Talán neked volt igazad, és jobbat érdemeltél volna.
Jobbat érdemeltél volna, mint mindannyian.

Folyásiránnyal szemben eveznek a Dunán.
A jó és a jeles közt a távolság szigorúan monoton csökken.
A sérelmeink edzik meg izmunk igazán.
De mi lesz a versenyen?

Coca-Colát és Twixet vettem

Coca-Colát és Twixet vettem
az agykontrolltanfolyam
szüneteiben, és nem értettem,
a piszoárnál miért állnak annyian.

Aztán amikor jöttem volna,
a mögöttem sorban álló férfiak
sóhajtoztak, nagyon siessék,
folytatódik már a tanfolyam, újra.

És csak álltam ott, történjen meg
végre, ami miatt ott voltam.
Próbáltam erősen gondolni rá,
de végül kudarcot vallottam.

De mindig Coca-Colát és Twixet vettem,
és azt hiszem, hogy hittem benne,
ha erősen koncentrálok,
legyőzhetjük elménkkel a rákot.

KRK

KRK, fekete-sárga színű hangfalak,
gyönyörű profik, úgy szólnak, mint az isten.
Köröket vernek bármilyen eddigi hangfalamra.
Ha egy szabályos háromszöget alkotok velük,
és a fejem pont középen van, pont középről
szól a zene, a saját zeném, amit évekig bütyköltem,
tekergettem, csavargattam a virtuális potmétereket,
felvettem újra, jobb vagy más hangszerekkel,
veszekedtem a feleségemmel miattuk,
azt se tudva, mi micsoda, mit csinál,
mire megszólalt, megszólaltak a felvételek,
valami megszólalt most. Figyeled a mélyeket?
Apa mondta mindig, hogy nagypapa
a lemezjátszóját úgy állította be, hogy mikor
leült meghallgatni a lemezeit, a legjobb helyen legyen,

nem emlékszem már, milyen szót használt.
Gyújtópont?
Most, hogy apa is meghalt,
meg se tudom kérdezni tőle.
Jól szól ez a két hangfal. Olyan színük van,
mint a K.U.K-nak. [Csak egy betű a különbség.]
Abból a pénzből vettem,
amit apa tett félre nekünk arra az esetre, ha meghal.
Az egyik kicsit behorpadt a szállításnál.
Nem baj, ki lehet porszívózni, azt olvastam.
Apa halála tette lehetővé tehát, hogy ilyen szépen
szóljon ez a zene, amit évekig nagyjából süketen bütyköltem,
mintha zseblámpa nélkül próbáltam volna gabonákba jeleket rajzolni.
Tényleg jól szólnak a trackek, előjönnek a hibák.
Nem sötétben tapogatózom a keverésnél,
mint eddig. Mintha minden egyszerűbb lenne.
Mintha felgyújtották volna a villanyt,
hogy beláthasd, igazából elfogytak az érvek, hogy folytasd.

Szabados Attila

Az áldozat

A csirkét azonnal levágtuk. Vérért
kutyáink nyalogatják a betonról.
A megkopasztott állatot, mint egy
sápadt újszülöttet, két kézzel
emeled fejed fölé. Árnyéka befedi
homlokodat. Te nem nyúzol,
az embertelen. Végtagjait vízbe
dobod. A fémtál alján szivárgó vér
gomolyog. A tüdőt most az egyszer
megkapom. Tegnap kazettán
néztük, hogy az ókori Egyiptomban
minden szervet külön edénybe tettek.
Arcodon undor, kiszakadt az
epehólyag. Aranyszélű tényáron
elém teszel szívet, tüdőt, májat.
Üvegekbe válogatom, néhány korty
ecetbe merülnek. Tudod, mit akarok.
Nézni, ahogy az apró belső szerveket
ráncosra szívja a gyenge sav, és
remélni, áldozatunk elég,
gyászunk pedig konzerválható.